

PAYER IMRE

Ezidőben vonjunk mérleget

Felkelt az új nap ablak négyszögében.
Kéne egy kert, idilli védelem
– mondom magamban még az ágyban –,
átlátni végig számított teren,
hol régi módra, egészvilágképpen
nézném képletként, égi számtan,
egy makrokozmoszá csodáltan
zárt végtelenben szelíd hódítással
diadalt érni üdén, nargilés
beszéddel, amelynek a jele és
hatalma harc nélkül ég-földi, rám vall,
megsegít hűsen boldogsággal.
Édenzöld lombfüzérből,
mialatt az idő körben ragyog,
akár számjel – azúregészből,
úgy érkezzék a szó – vagyok!

Embert pulzáló géphang.
Már kinn, a városban, vak nyomulás
préselt levegőtlen közegben
a legaljasabb taposás.
Nem értelem. Zsigertank.
Hol a szellem a fegyelemben?
Ha ma megjelenne Isten Fia, (fellebben
a lét), Őt szélhámosnak tartanák.
Nem akarja, hogy megváltsák – falánk
az ember, belesüpped megszokásba, s ebben
pilinkél picinyég. Magától szeppen,
azután orvul gyilkol – képernyő az ég –,
az összetartás alapja a kudarc.
Szétkatvvaszolt a név,
elmosódott és szétmálott az arc,
bosszú tart egybe, nem a szeretet a rév.

Felsuvadt a nap, de nem lehetek
fényesebb szemű, hát bazsalgok.
Mit tegyek? Álljak félre? Öljek?
Feküdjek, mint a holt vizek? Kitartok.
Mindegy. Minden út lezárva. Tömött telek.
Csollák gondolatból ömölhet,
vak tetteiből hogy születne szó – öröknek?
Világtalan. Tágult pupilla.
Vakító szemfehérje.
Úrbe olvad a széle.
Magára hagyott, üres villa.
A falára üres ábrákkal írva.
Ha ölnék, a gyilkosok rám hazudnák: a bűn!
Nem tudnék harcolni, élni tovább.
A halálos derűn
bénultan lengene a kar, a láb.

Lement a nap, vége a körnek.
Ez adatott, ez időben vonjunk mérleget.
Az abortált szó nem akarhat,
a végeláthatatlan sivatagnak
adódik válasza visszhangja, feledett,
ami maradt, a megrohadt keret.
Áhítatlan példaszerűn:
elevenen rohasztanak kicsi gazok.
Szabadság maszkjában velünk,
nélkülünk osztódnak éjjelek, nappalok.